

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/28/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7615217712
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Matyiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7615217712.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Matyiovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu B.Í. Z., K.. XX.X.XXXX, O. W., S. XXX/XX, zast. Advokátska kancelária - Ján Buroci, s.r.o. so sídlom Spišská Nová Ves, Za Šestnástkou 17, proti žalovanej Q.. Q. Q., K.. X.XX.XXXX, bytom R., Z. XX, zast. Advokátska kancelária JUDr. JCLic. Tomáš Majerčák, PhD., s.r.o., so sídlom Košice, Južná trieda 28, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 8C/420/2015 - 350 z 19.9.2018 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Priznáva žalovanej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice Spišská Nová Ves (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“) strán po jeho zániku rozvodom ich manželstva tak, že prikázal do výlučného vlastníctva žalobcu hnutelné veci: prívesný vozík, fotoaparát, DVD prehrávač, motorovú pílu, kosačku a dlažbu, v celkovej hodnote 680 €. Do výlučného vlastníctva žalovanej prikázal obývaciu stenu, konferenčný stolík, televízor, sedáciu súpravu, posteľ, umývačku riadu, práčku, vešiakovú stenu v celkovej hodnote 1.045 € a nehnuteľnosti evidované na LV č. XX, pre obec a KÚ R. - rodinný dom s. č. 94, stojaci na parcele KN - C 110/2, zastavané plochy a nádvoría o výmere 124 m², parcelu č. KN - C 110/2, zastavané plochy a nádvoría o výmere 124 m², parcelu č. KN - C 110/1, zastavané plochy a nádvoría o výmere 353 m² a parcelu č. KN - C 110/3, zastavané plochy a nádvoría o výmere 23 m², v celkovej hodnote 41.200 € (I). Určil, že žalovaná preberá nesplatenú časť hypotekárneho úveru číslo č. 001/137442/09-001/000 poskytnutého VÚB, a.s., v zostatkovej hodnote 32.599,48 € (II) a nesplatenú časť stavebného úveru číslo č. 2814311501 v zostatkovej hodnote 7.459,79 € (III) a na vyrovnanie hodnoty podielov na bezpodielovom spoluvlastníctve manželov uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej peňažnú náhradu v sume 6.740,12 € (IV). Rozhodol o trovách konania tak, že žiadnej zo strán nárok na ich náhradu nepriznal (V) a napokon priznal štátu nárok na náhradu trov konania proti stranám sporu v rozsahu 100 % (IV).

2. Súd prvej inštancie vyšiel zo zistenia, že manželstvo strán, uzavreté dňa 10.5.2008, bolo rozvedené rozsudkom 16P/10/2015-38 zo 17.3.2015, právoplatným 1.4.20145, ktorým bol maloletý syn účastníkov konania na čas po rozvode zverený do osobnej starostlivosti matky, v tomto konaní žalovanej. K vyporiadaniu zároveň zaniknuvšieho BSM strán (úplnému) dohodou nedošlo. S použitím ust. § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 3, § 150 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) súd prvej inštancie ustálil, že ku dňu rozvodu manželstva z vecí, ktoré obe strany navrhli (v konečnom dôsledku) v konaní vyporiadať, patrili do ich BSM hnutelné veci ktoré sú uvedené v bode 1. odôvodnenia, nehnuteľnosti špecifikované

v bode 1. ako aj pasíva - dlh z hypotekárneho úveru vo VÚB, a.s. so zostatkom vo výške 32.599,48 €, uhrádzaný žalovanou, dlh so stavebného úveru vo výške 7.459,79 €, uhrádzaný žalovanou a dlh na debetnom účte vedený vo VÚB č. SK 430200002399090958 vo výške 1.084,97 €, už uhradený žalobcom.

3. Súd z dôvodu rozdielnych tvrdení ohľadom všeobecnej hodnoty nehnuteľností patriacich do BSM strán sporu súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctva, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností H.. W. Z., ktorý mal k dispozícii aj znalecký posudok č. 61/2009 vypracovaný H.. V. D., ktorý pre účel uzavretia záložnej zmluvy dňa 8.8.2009 ocenil nehnuteľnosť na sumu 50.100 €. Podľa záverov znaleckého posudku č. 13/2017 vypracovaným H.. Z. dňa 23.2.2017, všeobecná hodnota nehnuteľností patriacej do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu činí 24.900 €. Tento znalecký posudok žalobca namietal, pretože mal za to, že od znaleckého posudku vyhotoveného H.. D. došlo k výraznému zhodnoteniu nehnuteľnosti investíciami. Tvrdil, že nehnuteľnosť má hodnotu 60.000 €, doložil inzeráty na nehnuteľnosti v obci Olcava a na podporu svojho názoru si dal vypracovať súkromný znalecký posudok H.. Q., ktorý však stanovil všeobecnú hodnotu nehnuteľností 41.200 €. Žalovaná túto nerozporela. Žalobca nebol spokojný s výsledkom súkromného znaleckého posudku, preto súd na jeho podnet zisťoval od realitnej kancelárie VB reality výšku trhovej predajnej ceny sporných nehnuteľností a táto ich po obhliadke stanovila medzi 42.000 € až 45.000 € konštatujúc, že koniec pozemku hraničí s pozemkom, na ktorej leží železničná trať a stanica v obci, rodinný dom je postavený na ulici, ktorá vedie do rómskej osady vzdialenej asi 200 metrov, čo zapríčiňuje neustály pohyb osôb z osady a v blízkosti domu je cestná komunikácia vedúca do miestneho kameňolomu, čo spôsobuje nadmerný hluk a zvýšenú prašnosť. Tieto skutočnosti značne znižujú jeho predajnú hodnotu. Súd ustálil výšku všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti na sumu 41.200 €. Konštatoval, že žalobkyňa nemala voči všeobecnej hodnote nehnuteľnosti v sume 41.200 € výhrady a žalobca, ktorý okrem nesúhlasu so stanoviskom súdneho znalca H.. Z., stanoviskom H.. Q., ktorého o ocenenie nehnuteľnosti sám požiadal, realitnej kancelárie (VB reality) ktorá sa súdu vyjadrovala na požiadanie žalobcu, nepredložil súdu na podporu svojich tvrdení ohľadom hodnoty nehnuteľnosti vo výške 60.000 € až 70.000 € žiadne relevantné dôkazy. Pokiaľ ide o rozdiel v hodnote nehnuteľností ocenených znalcami, súd za určujúcu považoval hodnotu 41.200 € z toho dôvodu, že pri určení výšky všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti sa vždy vychádza z jednak z jej východiskovej ako aj z technickej hodnoty. Pri stanovení technickej hodnoty sa stanovuje priemerný koeficient predajnosti danej nehnuteľnosti. V danom prípade použil súdny znalec Ing. Hanula koeficient polohovej diferenciácie 0,4, zatiaľ čo H.. D. použil koeficient 0,5 (H.. Q. koeficient 0,5). Znalec H.. Z. znížil koeficient z dôvodu toho, že nehnuteľnosť sa nachádza na okraji obce, kde je zvýšená hlučnosť a prašnosť zo železnice za domom a verejnej komunikácie pred domom po ktorej premávajú kamióny z kameňolomu vzdialeného cca 500 metrov. Znalec tiež skonštatoval, že niektoré rekonštrukčné práce spôsobili zhoršenie kvality stavby, nie zvýšenie jej hodnoty. Realitná kancelária, ktorá urobila odhad trhovej predajnej ceny nehnuteľností s ohľadom na nehnuteľnosti, ktoré v danej lokalite predáva, resp. má v ponuke, svoj odhad hodnoty nehnuteľnosti stanovila v rozmedzí medzi 42.000 € až 45.000 €. Súd preto napriek nesúhlasu žalobcu s ním predloženým stanoviskom H.. Q., súdneho znalca Ing. Z. aj realitnej kancelárie, jeho návrh na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania znaleckou organizáciou zamietol. Argumentoval, že vychádzal z malej odchýlky medzi sumou 41.200 € a 42.000 €, ale najmä z toho, že suma 41.200 € nebola sporná, lebo žalovaná s ňou súhlasila. Súd ďalej dôvodil, že návrh žalobcu súd zamietol aj z toho dôvodu, že daný spor nie je možné považovať za obzvlášť závažný, ktorý by si vyžadoval osobitné vedecké posúdenie a finančne i časovo nákladné kontrolné znalecké dokazovanie a navyše zo správania sa žalobcu v priebehu konania súd dospel k názoru, že tento by sa neuspokojil so žiadnym záverom znalca (či znaleckej organizácie), pokiaľ by znalec (znalecká organizácia) neustálil hodnotu nehnuteľnosti podľa jeho želania (nad 60.000 € príp. 70.000 € alebo 80.000 €), nakoľko si bol vedomý zadlženosti BSM (pasíva celkovo činili 41.144,24 €). Prikázanie nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva žalovanej súd odôvodnil v prvom rade tým, že s ňou v spoločnej domácnosti žije maloletý syn, ktorý jej bol po rozvode manželstva zverený do osobnej starostlivosti, preto ide o účelné využitie veci a potom aj z dôvodu, že návrh na rozvod podal žalobca, ktorý nepoprel mimomanželské známosti a aj preto, že výlučne žalovaná po rozvode manželstva uhrádzala a uhrádza stavebný aj hypotekárny úver vzatý na financovanie spornej nehnuteľnosti.

4. Do BSM boli zaradené aj záväzky z hypotekárneho úveru so zostatkom ku dňu jeho zániku vo výške 32.599,48 €, stavebného úveru so zostatkom vo výške 7.459,79 € a debetného účtu so zostatkom vo výške 1.084,97 €. Strany sporu voči výške pasív nemali námietky a zhodli sa aj v tom, že nesplatenú časť

flexihypotéky a stavebného úveru preberie na seba žalovaná a pokiaľ ide o sumu 1.084,97 € - dlh na debetnom účte vedený vo VÚB č. SK 430200002399090958 bude zahrnutý do pasív oboch strán sporu.

5. Súd ustálil, že strany sporu ako manželia nadobudli za obdobie od 10.5.2008 do 1.4.2015 majetok v celkovej hodnote 42.925 €, pozostávajúci z huteľných vecí v hodnote 1.725 € a z nehnuteľných ustálených na hodnotu 41.200 € - každý z bývalých manželov by preto mal vyporiadanim získať aktíva vo výške 21.462,50 € ($41.200 \text{ €} + 1.725 \text{ €} : 2$). Pasíva nadobudnuté počas manželstva pozostávajú zo zostatkov na hypotekárnom úvere vo výške 32.599,48 €, stavebnom úvere vo výške 7.459,79 € a kontokorentnom úvere vo výške 1.048 €, spolu 41.144,24 €, teda každý z bývalých manželov by mal splácať dlh 20.572,12 € ($41.144,24 \text{ €} : 2$).

6. Celkovú hodnotu aktív, ktoré strany súd vyčíslil odpočítaním pasív 41.144,24 € od aktív 42.925 €, čo je 1.780,76 €, z čoho na každú zo strán sporu pripadá 890,38€ ($1.780,76 \text{ €} : 2$).

7. Žalovaná získala pritom aktíva v sume 42.245 € ($42.925 \text{ €} - 680 \text{ €}$) ale na rozdiel od žalobcu aj pasíva v sume 41.144,24 €. Žalobca získal aktíva v sume 680 €. Žalovaná by mu mala preto titulom vyrovnania podielov zaplatiť sumu 210,38 €. Súd uviedol, že k tomuto výpočtu dospel tak, že zo sumy 890,38 € (hodnoty aktív prepádajúcej na každého z bývalých manželov odpočítal žalobcom nadobudnutú sumu 680 €, resp. zo sumy 42.245 € ako aktív žalovanej odpočítal celkové pasíva, t.j. sumu 41.144,24 € a aj sumu 890,38 €).

8. K spornej otázke, či počas manželstva strany sporu zo spoločného majetku vynaložili finančné prostriedky vo výške 13.901 € na majetok žalobcu, teda či je možné zvýšiť podiel žalovanej na vyrovnaní 1/2 z týchto finančných prostriedkov (o sumu 6.950,50 €) súd uviedol, že žalobca uzavrel s VÚB, a.s. zmluvu o poskytnutí spotrebného úveru pred uzavretím manželstva dňa 1.2.2008, na základe ktorej mu bol poskytnutý spotrebiteľský úver na investíciu do nehnuteľností vo výške 300.000,- Sk, ktorý splácali počas manželstva a v konaní nebolo preukázané, že by finančné prostriedky z tohto úveru boli investované do spoločného majetku strán sporu, pretože žiadnu nehnuteľnosť nevlastnili a ak sa v priebehu manželstva uhrádzali splátky tohto úveru vo výške 13.901 €, žalovaná má nárok na to, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na oddelený majetok žalobcu (§ 150 OZ) a nič na tom nemení skutočnosť, že splátky boli realizované z účtu žalobcu, keďže v tom čase bol jediným živiteľom rodiny a žalovaná bola na materskej dovolenke. Žalobca, ktorý tvrdil, že peniaze z tohto úveru boli použité na ich svadbu, neprodukoval žiadne dôkazy ohľadom tohto tvrdenia, ani nepreukázal, že splátky úveru uhrádzal výlučne zo svojich súkromných finančných prostriedkov. Z uvedených dôvodov súd uložil žalobcovi povinnosť uhradiť žalovanej sumu 6.950,50 € ($13.901 \text{ €} : 2$). Pretože žalovaná by mala povinnosť žalobcovi titulom vyrovnania podielov uhradiť sumu 210,38 € a zároveň žalobca má žalovanej uhradiť prostriedky, ktoré žalovaná vynaložila na oddelený majetok žalobcu sumu 6.950,50 €, súd uložil žalobcovi uhradiť žalovanej sumu 6.740,12 € ($6.950,50 \text{ €} - 210,38 \text{ €}$).

9. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd odkázal na § 255 ods. 2 a § 257 CSP a uviedol, že hoci v danom prípade súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, prihliadol na skutočnosť, že návrh na vysporiadanie BSM mohol podať ktorýkoľvek z manželov za účelom vyporiadať spoločný majetok, a keďže žiadna zo strán nebola úspešná v celom rozsahu, súd náhradu trov konania sporovým stranám nepriznal. O nároku štátu na náhradu trov konania, ktoré vznikli štátu plnením z rozpočtových prostriedkov ustanoveného znalca súd rozhodol tak, že štátu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% proti stranám sporu, pretože strany sporu neboli oslobodené od platenia trov dôkazu.

10. Rozsudok vo výroku I. a IV. napadol včas podaným odvolaním žalobca, namietajúc správnosť zistenia hodnoty vyporiadanej nehnuteľnosti, pričom súdu vytkol, že túto hodnotu stanovil na sumu 41.200 € podľa znaleckého posudku H. Q., avšak nevzal do úvahy skorší posudok, ktorý ohodnotil nehnuteľnosť na sumu 50.100 € a taktiež absentuje zohľadnenie predložených inzercii k ponuke predaja a kúpy nehnuteľností v danej lokalite (R.), pričom tieto ponuky začínajú na sume 57.000 € pri obdobných nehnuteľnostiach. Súd konštatoval, že žiadne ďalšie dôkazy k preukázaniu hodnoty nehnuteľnosti neboli produkované avšak do spisu boli založené práve ponuky na trhu nehnuteľností v danej lokalite. Žalobca mal za to, že na vec je možné analogicky použiť stanovisko NS SR sp. zn. Cpj 30/97 z 20.10.1997, ktoré sa síce venuje výške primeranej náhrady v súvislosti s vyporiadanim podielového spoluvlastníctva, ale niet dôvodov, aby sa nepoužilo aj na vyporiadanie BSM. Dôvodil, že obstaranie obdobnej nehnuteľnosti je objektívnejšie zistené vyjadrením realitnej kancelárie a ponuky na trhu nehnuteľnosťami. Žalobca

nesúhlasil, že žalovanej má vynahradiť polovicu sumy 13.901 € ako úhradu dlhu počas manželstva strán sporu na dlh, ktorý bol výlučne dlhom žalobcu. Súd prvej inštancie neuveril žalobcovi, že by tento hradil náklady na svadbu a súvisiace náklady. Súd mal na jednej strane vyjadrenie rodičov žalovanej, že títo hradili náklady spojené s ich „stranou“ svadby a na druhej strane tvrdenie žalobcu, že hradil svadbu a prehlásenie jeho rodičov, že žalobca do ich nehnuteľnosti neinvestoval žiadne finančné prostriedky. Žalobca tvrdil, že splácanie úveru počas manželstva a tento dlh už ku dňu vyporiadania neexistoval, nie je naplnením ustanovenia § 150 OZ. Dlh žalobcu nie je jeho „ostatným majetkom“. Pojem uhrádzanie zo spoločného majetku taktiež nemožno posudzovať prísne formálne len v tom smere, že žalobcovi na jeho výlučný účet prišla peniaze, ktoré sa stali momentom výplaty spoločnými, a z toho účtu vykonal úhradu svojho dlhu. Žalovaná neuhradila zo svojich výlučných prostriedkov na dlh žalobcu ani len cent. Na podporu svojich tvrdení poukazoval na rozsudok NS SR 7 Cdo 288/2013. Ďalej žalobca namietal, že súd nezohľadnil jeho úhrady spoločného dlhu flexidebetu vo Všeobecnej úverovej banke, a.s.. Ku dňu zániku BSM v zmysle potvrdenia banky zo dňa 25.10.2016 bol zostatok čerpaného kontokorentného úveru vo výške 1084,97 €. Po zániku BSM hradil žalobca i za žalovanú celkovo sumu 1560 € (rozdiel stavu - 1561,48 € k 17.5.2016 a stavu - 1,48 € k 14.5.2018, vyplýva z tabuľky z 6.6.2018). Polovica z tejto sumy (780 €) teda tvorila nárok žalobcu voči žalovanej na vyrovnanie jeho úhrad za jej časť dlhu. Odvolateľ napadnutý rozsudok zmeniť v zmysle vyššie uvedených intencií, a teda že trhovú hodnotu nehnuteľnosti je na úrovni 50.000 €, žalobca nie je povinný vyrovnať žalovanej sumu 6950,50 € a žalovaná je povinná vyrovnať žalobcovi sumu 780 €, čo sa premietne do zmeny výroku I. a IV. tak, že na vyrovnanie hodnoty podielov z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi sumu 6612,87 € do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, alternatívne sa navrhol rozsudok zrušiť.

11. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhla odvolanie žalobcu odmietnuť v zmysle § 386 písm. d/ CSP, lebo neobsahuje odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 CSP, teda nemá náležitosti v zmysle § 363 CSP. Ak by sa s týmto odvolacím súdom nestotožnil, uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, s jeho odôvodnením a má za to, že súd vec správne posúdil s ohľadom na zistený skutkový stav, preto navrhla odvolanie žalobcu odmietnuť, rozsudok potvrdiť a žiadala nahradiť trovy odvolacieho konania. Žalovaná mala za to, že súd dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, prečo hodnotu nehnuteľnosti ustálil na sume 41.200 €. Samotný žalobca predložil znalecký posudok, v ktorom znalec ohodnotil nehnuteľnosť na sumu 41.200 €, podobne sa k trhovej cene nehnuteľnosti vyjadrila aj realitná kancelária. Žalobcove tvrdenia týkajúce sa jeho dlhu vo výške 13.901 €, ktorý vznikol pred manželstvom a bol splácaný zo spoločného počas manželstva, nie sú ničím podložené. Bolo úlohou žalobcu aby svoje tvrdenia zdokladoval. Boli vypočúvaní svedkovia - rodičia žalovanej, ktorí tvrdili, že svadbu hradili oni a okrem toho úver, ktorý zobral žalobca bol účelový úver na rekonštrukciu rodinného domu, ktorá sa aj realizovala, o čom sú v spise doložené dôkazy. K výhradám žalobcu o jeho uhradení spoločného dlhu flexidebetu vo Všeobecnej úverovej banke, a.s., ktoré uhradil po zániku BSM a ktorého zostatok bol vo výške 1.084,97 € ku dňu zániku BSM, žalovaná uviedla, že zostatkom úveru ku dňu zániku BSM bola suma 1.084,97 € s ktorou sa súd vysporiadal a zahrnul ju do BSM. Platby, ktoré žalobca uhradil po zániku BSM nie sú predmetom vyporiadania BSM. Uplatnila si náhradu trov odvolacieho konania.

12. Žalobca vo svojom vyjadrení zo dňa 22.11.2019 uviedol, že úlohou súdu bolo odôvodniť svoje rozhodnutie, na základe čoho považuje hodnotu nehnuteľnosti ustálenú na sume 41.200 €. Poprel, že by bral úver na rekonštrukciu domu, čo potvrdili aj svedkovia - jeho rodičia. Žalobca nevie preukázať, že nedokladal banke doklady o splnení účelu úveru. Žalovaná netvrdila a nenavrhol dokazovanie o tom, že žalobca mal nakúpiť stavebný materiál na tvrdenú rekonštrukciu. Platby, ktoré žalobca vykonal po zániku BSM aj za žalovanú, mal súd zohľadniť pri celkovej výplate, nakoľko žalobca platil aj za ňu polovicu úhrad.

13. Žalovaná reagovala vyjadrením zo dňa 11.12.2019, v ktorom uviedla, že žalobca poukazuje na inzerciu realitných kancelárií, avšak ona už v priebehu konania zdôrazňovala, že nehnuteľnosti v inzercii predloženej žalobcom boli síce v rovnakej obci ako hodnotená nehnuteľnosť, avšak v inej časti obce - v jej strede, ďaleko od železničnej stanice, lomu a od rómskej osady. Ako vyplýva zo znaleckých posudkov (3 ks), vzhľadom na koeficient polovej diferenciácie a redukujúce faktory prach a hluk spôsobené blízkosťou železnice, kameňolomu a rómskej osady, všeobecná hodnota nehnuteľnosti je týmto redukovaná podľa H.. Z. na sumu 24.900 € a H.. Q. na sumu 41.200 €, pričom znalecký posudok H.. D. bol vypracovaný pre potreby čerpania úveru, kde bolo žiaduce stanoviť čo najvyššiu hodnotu nehnuteľnosti. Napriek

tomu žalovaná akceptovala hodnotu nehnuteľnosti stanovenú v znaleckom posudku predloženom žalobcom. Žalobca neprodukoval žiadne relevantné dôkazy, ktorými by preukázal, že výška predmetnej nehnuteľnosti je od 60.000 do 70.000 €. V konaní neboli vypočúvaní žalobcoví rodičia, preto nechápe, o aké svedecké výpovede rodičov žalobca opiera svoje tvrdenia. V konaní boli vypočúvaní jej rodičia, ktorí potvrdili a doložili dôkazy o tom, že svadbu hradili oni. Žalovaná doložila dôkazy preukazujúce rekonštrukčné práce po čerpaní úveru v roku 2008 v rodinnom dome v W. a poukazovala na účel úveru-investícia do nehnuteľnosti. Zotrvávala na svojich predchádzajúcich vyjadreniach o úhrade spoločného dlhu z flexidebetu žalobcom. Zdôraznila, že zostatkom úveru ku dňu zániku BSM bola suma vo výške 1.084,97 €, s ktorou sa súd vysporiadal. Rozhodujúci je stav ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvoze a k danému dňu bol zostatok úveru preukázaný správou z banky.

14. Žalobca sa vyjadril dňa 21.1.2020 a uviedol, že nesúhlasí s tvrdením, že do spisu založená inzercia nie je relevantná. Porovnanie znaleckých posudkov dokazuje, že ani znalci nevedia relevantne posúdiť hodnotu nehnuteľnosti, keď rozdiel hodnôt je takmer dvojnásobný. Žalobca nesúhlasil s tým, že posudok H.. D. nie je objektívny, mal za to, že posudok H.. Z. je nesprávny, nakoľko už len súčet stavebných materiálov musí presiahnuť hodnotu 24.900 €, na ktorú ocenil on celý dom. Pokiaľ ide o použitie úveru žalobcom zotrval na svojich tvrdeniach, že banke nepreukazoval použitie finančných prostriedkov, nakoľko sa to ani nevyžadovalo. Žalobca uhradil za žalovanú dlh, a preto je požiadavka na vyrovnanie toho, čo za ňu platil, zákonnou.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas (§ 362 CSP), oprávnenou osobou (§§ 359 až 361 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné (§§ 355 až 358 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP), v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, z hľadísk odvolaním uplatnených odvolacích dôvodov a s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je z pohľadu odvolacích námietok žalobcu, v intenciách nimi uplatnených odvolacích dôvodov, vecne správny. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 18.6.2020 po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a na webovej stránke tunajšieho súdu a pri zachovaní lehoty podľa ust. § 219 ods. 3 CSP.

16. Podľa ust. § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že: a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok, skutkové a právne závery i procesný postup súdu prvej inštancie v konaní v rozsahu vymedzenom odvolacími námietkami a právnymi argumentmi uvedenými v odvolaní a z hľadiska nimi uplatnených odvolacích dôvodov, pričom nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli neúplné alebo nesprávne, nezodpovedali vykonaným dôkazom alebo, že by súd pri svojom rozhodovaní opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, príp. vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplývali alebo v konaní nevyšli najavo. V konaní neboli zistené ani žiadne vady v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie uviedol dostatočné a relevantné dôvody svojho rozhodnutia, a to po skutkovej ako aj právnej stránke, jasne a výstižne opísal nesporné skutkové tvrdenia strán a zistené rozhodujúce skutočnosti, na ktorých svoje rozhodnutie založil, urobil výklad právnych noriem, ktoré na vec aplikoval a právne závery, ktoré prijal primerane, vnútorne komplexne, logicky a zrozumiteľne vysvetlil, pri dôslednom posúdení skutkových tvrdení strán a ich právnych argumentov a správnom skutkovom vyhodnotení vykonaných dôkazov (ich pravdivosti, dôležitosti a hodnovernosti), pričom neopomenul vyhodnotiť tiež rozpory v tvrdeniach strán a vykonaných dôkazoch v súlade so zákonnými požiadavkami ust. § 220 ods. 2 CSP a zásadami právnej praxe. Podľa posúdenia odvolacieho súdu preskúmané rozhodnutie v žiadnom prípade nemožno považovať za nepreskúmateľné ani za extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti. K námietkam odvolateľa odvolací súd poukazuje na závery opakovane formulované

v rozhodnutiach Ústavného súdu SR vo vzťahu k obsahovým požiadavkám odôvodnenia súdneho rozhodnutia vyplývajúcim z ústavného práva na spravodlivé konanie, podľa ktorých všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Námietky a výhrady odvolateľa smerujúce proti odôvodneniu rozsudku sú neopodstatnené a odvolací súd ich posúdil len ako nespokojnosť so závermi prezentovanými v rozhodnutí súdu prvej inštancie, ktoré neumožňujú prijať záver o odňatí možnosti stranám konať pred súdom a porušení ich práva na spravodlivý proces.

18. Podľa ust. § 143 OZ v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

19. Podľa ust. § 150 OZ pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

20. V cit. ust. § 150 OZ sú iba príkladmo uvedené hľadiská, ku ktorým sa má pri vyporiadaní BSM prihliadnuť; uvedené ustanovenie svojou všeobecnou formuláciou dáva široké možnosti prihliadnuť podľa okolností konkrétneho prípadu na najrôznejšie skutočnosti, ktoré môžu ovplyvniť spôsob vyporiadania. Pri výklade tohto ust. súd musí vychádzať z okolností konkrétneho prípadu tak, aby rozhodnutím, ktorým sa vyporiadava BSM, upravil v rámci zákonných ustanovení majetkové vzťahy medzi manželmi čo najúčelnejšie. Podstatou celého procesu vyporiadania je určenie, ktoré veci z BSM, ktorému z bývalých manželov pripadnú do výlučného vlastníctva, pričom sa vychádza z úvahy o účelnom využití vecí. Ak nie je dobre možné veci, resp. všetky veci, účelne rozdeliť medzi bývalých manželov podľa ich podielov, zákon pripúšťa možnosť prikázať veci, resp. ich časť do výlučného vlastníctva iba jednému z bývalých manželov (spoluvlastníkov) s tým, že tomuto manželovi bude uložená povinnosť zaplatiť druhému manželovi peňažnú sumu na vyrovnanie podielov. Pritom sa vychádza zo zásady obsiahnutej v prvej vete § 150 OZ, že podiely oboch manželov sú rovnaké, pokiaľ nie sú zistené podmienky pre stanovenie podielov v inom pomere s prihliadnutím na zásady uvedené v § 150 OZ. Pre úvahu o (ne)rovnosti podielov je významné, ako sa každý z manželov v priebehu manželstva staral o rodinu (spoločnú domácnosť či uspokojovanie spoločných potrieb) a ako sa zaslúžil o nadobudnutie či udržanie spoločných vecí. Posudzovanie výšky podielu manžela podľa toho, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie majetku získaného za trvania manželstva, sa uplatňuje najmä v tých prípadoch, keď jeden z manželov za trvania manželstva buď vôbec nepracoval, najmä keď sa vyhýbal práci, počínal si nezodpovedne voči rodine, nestaral sa o jej potreby, spôsobil škodu, ktorá musela byť za trvania manželstva uhradená, alebo ak sa zistilo, že manžel sa o nadobudnutie spoločných vecí zaslúžil len v podstatne menšej miere, a pod. V rámci vyporiadania BSM musí súd aj bez návrhu prihliadnuť na to, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený samostatný majetok niektorého z manželov.

21. Ak pred uzavretím manželstva vznikne jednému z manželov peňažný dlh, z ktorého finančné prostriedky sú použité na jeho samostatný majetok a zároveň tento dlh je splácaný počas trvania manželstva, súd musí na túto skutočnosť prihliadnuť a zohľadniť ju pri výpočte podielu bývalého manžela. V prejednávanej veci bol žalobcovi pred uzavretím manželstva (máj 2008) vo februári 2008 poskytnutý spotrebný úver 300.000,-Sk s úrokovou sadzbou 10,9 % p.a., RPMN 12,52 % a mesačnou splátkou 5.898,73 Sk na investíciu do nehnuteľnosti. Žalobca bol v čase poskytnutia úveru podielovým spoluvlastníkom v 1 nehnuteľnosti (rodičovského domu) v Smižanoch na základe darovacej zmluvy z roku 2004. Z obsahu zmluvy vyplývajú tzv. špecifické podmienky, podľa ktorých dlžník bol povinný do 6 mesiacov odo dňa čerpania úveru predložiť banke faktúry, resp. iný doklad, preukazujúce účelové

použitie finančných prostriedkov z úveru aspoň do výšky 80 % z výšky čerpaného úveru. V prípade nesplnenia tejto povinnosti zo strany dlžníka v uvedenej lehote, banka zvýši úrokovú sadzbu z úveru o 2 % p.a. a dlžníkovi písomne oznámi novú výšku mesačnej anuitnej splátky. Z predložených výpisov z účtu o splácaní tohto úveru je zrejmé, že dlžník (žalobca) až do splatenia úveru splácal anuitnú splátku v rovnakej výške 195,80 € (5.898,73 Sk), zo strany banky teda nedošlo k zvýšeniu úrokovej sadzby úveru a k navýšeniu mesačnej anuitnej splátky. Z toho možno dôvodne vyvodiť, že žalobca splnil povinnosť a predložil banke faktúry alebo iné doklady, preukazujúce účelové použitie finančných prostriedkov z úveru na investíciu do nehnuteľnosti, pričom strany v tomto období nevlastnili žiadnu nehnuteľnosť (žalovaná tvrdila, že finančné prostriedky boli použité na rekonštrukciu podkrovia v rodičovskom dome žalobcu v W., kde po svadbe žili, k čomu predložila fotodokumentáciu). Na druhej strane nebolo žalobcom preukázané, že poskytnutý úver vynaložil na svadbu so žalovanou, k čomu jeho advokát uviedol, „skutočnosť, že tieto prostriedky boli použité pre účely rodiny resp. na svadbu môj klient nevie preukázať“ a nerozporoval, že úver bol splácaný počas manželstva. Namietal v tejto súvislosti len to, že žalovaná mala nízky príjem, pretože bola na rodičovskom príspevku, preto objektívne úver splácal žalobca. Tento argument je však v zmysle § 150 (viď bod 19) v prejednávanej veci absolútne irelevantný.

22. V sporovom konaní, ako je aj toto konanie, sa uplatňuje prejednávací zásada, podľa ktorej je zásadne vecou strán sporu tvrdiť rozhodujúce skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť (navrhovať) dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť, dôkazné bremeno). Zákon ukladá strane povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti. Okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto právna norma zásadne určuje rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodujúce preukázané, a súčasne určuje aj nositeľa dôkazného bremena. V závislosti na hypotéze právnej normy má každá zo strán sporového konania samostatnú (vlastnú) povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť, a teda aj z toho vyplývajúce odlišné a samostatné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno.

23. Dôkazné bremeno je inštitútom procesného práva a má tiež jedine procesný účel. Jeho zmyslom je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie v spore (či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorý nesplnil povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení stanovenú v § 157 a § 132 ods. 1 CSP), resp. dostal sa do situácie dôkaznej núdze, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Zákon vymedzuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý je určovaný výsledkami vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany sporu nebolo preukázané (v tom zmysle, že ho súd nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je nepriaznivé rozhodnutie v neprospech tej strany, v záujme ktorej bolo podľa hmotného práva preukázať tvrdenú skutočnosť. Dôkazné bremeno je teda typicky inštitútom, ktorý súdu umožňuje rozhodnúť v tzv. dôkaznej núdzi. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí.

24. Žalobca tvrdil, že finančné prostriedky z úveru 300.000,- Sk použil na svadbu so žalovanou, preto pri splácaní tohto úveru počas manželstva nedošlo k vynaloženiu spoločných peňazí na jeho oddelený výlučný majetok a nemožno 1 splatenej sumy zohľadniť v jej prospech.

25. Žalobca teda aj v odvolaní argumentuje totožnými tvrdeniami, aké uvádzal aj v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré boli predmetom dokazovania. Súd prvej inštancie dôkaznú situáciu správne vyhodnotil a odvolací súd sa stotožňuje s jeho záverom o neunesení dôkazného bremena žalobcu pokiaľ ide o použitie finančných prostriedkov z úveru poskytnutého vo februári 2008 na svadbu so žalovanou. Žalobca sa dostal do dôkaznej núdze a na tom nič nemení ani fotokópia potvrdenia podpísaného jeho rodičmi z 19.1.2019, podľa ktorého všetky rekonštrukčné práce na rodinnom dome boli vykonané pred uzavretím manželstva žalobcu a žalovanej a ak boli nejaké práce robené boli vykonávané z ich finančných prostriedkov. Toto potvrdenie rozhodne nedisponuje takou dôkaznou silou, ako svedecká výpoveď rodičov žalovanej, podľa ktorej svadbu dcére platili oni, všetky výdavky matka žalovanej odhadla asi na 100.000,-Sk a ako fotodokumentácia o rekonštrukcii podkrovia v dome v Smižanoch predložená žalovanou. Odvolací súd v súvislosti s odvolacou argumentáciou žalobcu týkajúcou sa tohto úveru a jeho odkazu na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo/288/2013 dodáva, že v uvedenom rozsudku Najvyšší súd SR rieši odlišnú právnu situáciu a toto rozhodnutie nie je v prejednávanej veci aplikovateľné.

26. K argumentu žalobcu týkajúceho sa úhrady spoločného dlhu flexidebetu vo Všeobecnej úverovej banke, a.s., kde po zániku BSM mal hradiť žalobca i za žalovanú celkovo sumu 1.560 € odvolací súd uvádza, že samotný žalobca na pojednávaní 3.9.2019 zastúpený advokátom žiadal výslovne uhradiť polovicu zo sumy vyčíslenej ku dňu 17.3.2015 bankou vo výške 1.084,97 €, teda 542,49 €, ktorú súd aj započítal do pasív. V rámci konania o vyporiadania BSM sa vyporiadávajú pasíva ku dňu zániku BSM, preto prípadné plnenie jedného z bývalých manželov za spoločné dlhy, vzniknuté neskôr, nie je možné brať do úvahy v tomto konaní.

27. Súd prvej inštancie jasne, dostatočne a logicky vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k akceptácii znaleckého posudku vyčísľujúceho všeobecnú hodnotu nehnuteľnosti na sumu 41.200 €, závery, ktoré prijal primerane a zrozumiteľne vysvetlil, uviedol dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie v tomto smere založil a odvolací súd sa s nimi v plnom rozsahu stotožňuje a podrobnostiach na nich odkazuje. K námietke odvolateľa, že súd neakceptoval ním predložené inzertné ponuky nehnuteľností s predajnou cenou uvádzanou v rozmedzí 60.000 - 70.000 € (niektoré z ponúkaných nehnuteľností boli pripojené na verejný vodovod a kanalizáciu, sporná nehnuteľnosť nie je) odvolací súd poznamenáva, že na návrh žalobcu súd oslovil realitné kancelárie, z ktorých reagovala realitná kancelária VB reality (ktorú predtým kontaktoval samotný žalobca) a táto najmä po zohľadnení polohy domu odhadla jeho všeobecnú hodnotu na 42.000 - 45.000 €. Znalec, ktorý vypracoval ohodnotenie všeobecnej ceny nehnuteľnosti na žiadosť žalobcu, ktorý tento znalecký posudok predložil súdu, ju určil v sume 41.200 €. Súd nemal dôvod nevychádzať z tohto znaleckého posudku, podľa ktorého všeobecná hodnota nehnuteľnosti kopirovala cenu uvádzanú realitnou kanceláriou VB reality a navyše s týmto tzv. súkromným znaleckým posudkom súhlasila aj žalovaná, napriek tomu, že súdom ustanovený znalec určil hodnotu nehnuteľnosti len na sumu 24.900 €, ktorá by bola pre ňu oveľa priaznivejšia. K znaleckému posudku vyhotovenému H.. D. treba uviesť, že bol vyhotovený za iným účelom (hypotekárny úver) a nie je aktuálny, lebo je z r. 2009.

28. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je rozhodnutie súdu prvej inštancie vecne správne, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré odkazuje a rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

29. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinstančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku.

30. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ust. § 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto jej súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné (§ 355 CSP).

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený

sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).